

Z P R A V O D A J 4-5 / 2020

Městského výboru Komunistické strany Čech a Moravy v Havířově
IX. ročník

1. MÁJ

**VZÁJEMNOU
SOLIDARITOU
DOSÁHNEME VÍCE**

www.kscm.cz
facebook.com/komunistickastranacechamoravy

KSČM

foto: Janina Želinská

Prevence jako základ do budoucna

Máme teď jedinečnou šanci přehodnotit zaběhnuté zvyky. Krizová opatření nás učí ohleduplnosti k ostatním, proto apeluji, aby i do budoucna se zavedlo pravidlo, kdo je nemocný, ať už „obyčejnou“ chřipkou nebo jinými infekčními nemocemi, měl by na veřejnosti nosit roušku až do vyléčení. Lidé by si na to měli zvyknout a nebrat to jako stigma, ale ohleduplnost k ostatním.

Vše je o zvyku a etice a mělo by se to stát běžnou součástí našeho života. Musíme kompletně změnit myšlení a pohled na nemocné. Uvidím v budoucnu nemocného člověka s rouškou, nebudu ho zatracovat, ale naopak si ho budu vážit za jeho ohleduplnost a zodpovědnost.

Toto opatření, které by mohlo být uzákoněno, může mít pozitivní vliv na příští pandemii, aby se neopakovaly v takovém měřítku jako nyní. Občanská uvědomělost a zodpovědnost vůči sobě navzájem by se měla stát samozřejmostí. Stát v budoucnu snad nebude muset přistupovat k tak radikálním opatřením jako v současné době a nebude to mít tak velký ekonomický dopad.

*Markéta Fikáčková,
zastupitelka za KSČM*

Prohlášení vedení KSČM k odstranění sochy maršála Koněva

Komunistická strana Čech a Moravy ostře protestuje proti rozhodnutí Městské části Prahy 6 a Magistrátu hlavního města Prahy o odstranění sochy maršála Ivana Stěpanoviče Koněva, který velel vojskům Rudé armády, jež přispěchala na pomoc povstalé Praze a přinesla jí konečné osvobození. Vládnoucí elity Prahy složené z Pirátů, TOP 09, KDU-ČSL, ODS a dalších pravicových subjektů nemají žádnou úctu k vlastním dějinám, ani k našim osvoboditelům.

Je neakceptovatelné, že takovým veřejným funkcionářům nic neříká ani mezinárodní právo a ani závazky mezi Českou republikou a Ruskou federativní republikou o válečných hrobech. Za nepodstatný považují souhlas Vlády České republiky či alespoň Ministerstva obrany.

Brutální a amorální čin Městské části Prahy 6, Magistrátu hlavního města Prahy: Pirátů, ODS, TOP 09 a KDU-ČSL nesmí nikoho nechat na pochybách, že jejich sympatie opravdu nepatří našim osvoboditelům, ale těm, kteří nám přinesli nacistickou porobu a okupaci s více než 365 tisíci mrtvými spoluobčany. Veřejnost vidí, jak lživé a nemorální jsou jejich politické cíle. Československo a Česká republika ale nebude nástupním prostorem pro přepsání dějin II. světové války, rehabilitaci Sudetoněmeckého landsmanšaftu a německého fašismu.

KSČM vyzývá občany, kteří nesouhlasí s odstraněním památníku maršála Ivana Stěpanoviče Koněva a ctí úlohu všech armád našich spojenců při osvobozování Československa, včetně rozhodující úlohy Rudé armády, aby na protest proti přepisování dějin nosili proti nákaze červené roušky místo bílých.

Skutečnost, že k tomuto kroku bylo přistoupeno v předvečer 75. výročí ukončení II. světové války, výročí porážky nacistického Německa a výročí osvobození Prahy a Československa, symbolizuje pohrdání našimi osvoboditeli, mezi něž největší měrou, s více jak 140 tisíci položených životů, patřili vojáci Rudé armády Svazu sovětských socialistických republik, vedle vojáků dalších spojenců a národního vlasteneckého odboje. Krok Městské části Prahy 6 je plivnutím do tváře všem, kdo položili své životy za naši dnešní svobodu.

Hnutí ANO tomu bezmocně přihlíží. Vyzýváme vládu ČR, aby bez jakéhokoli odkladu zjednala nápravu a návrat pomníku maršála Koněva.

*Vojtěch Filip
Stanislav Grospič
Petr Šimůnek
Kateřina Konečná
Václav Ort
Pavel Kováčik
Marie Pěnčíková
Helena Vrzalová*

Přátelé,

jako starý sběratel militarií jsem zaznamenal na maršálu Koněvovi jednu zajímavost!! Mimo to, že je nositelem Sovětského řádu za vítězství, což je pro sběratele nejcennější řád na světě, tak získal:

- Vojenský řád Bílého lva , 1. třída (Československo)
- Vojenský řád Bílého lva 1. třídy „Za vítězství“)
- Československý válečný kříž 1939-1945
- Medaile „Za osvobození Prahy“ (Československo)
- Vojenský kříž (Velká Británie)
- Důstojník čestné legie (Francie)
- Řád Maďarské svobody (Maďarsko)

Ale pozor, nyní to přijde:

**Získal také řád:
je to vojenské ocenění ze Spojených států
ozbrojených sil, které se uděluje za
mimořádné zásluhy a chování.**

Takže ten „zmrď“ Kolář odstranil sochu člověka, kterého v podstatě vyznamenal celý svět! Francie, Británie, Jugoslávie, Polsko, Německo, Mongolsko, Čína, Maďarsko, Československo atd...atd..., získal i vysoké americké ocenění!!

Všechny řády a medaile jsou těch nejvyšších stupňů!

Milan Litvák

Žijeme si opravdu dobře?

Oslavy 30. výročí sametové revoluce tak, jak jsme je koncem minulého roku prožívali, byly především soustředěným útokem proti všemu, co nějakým způsobem souvisí s komunisty a socialismem. Celá ta obrovská hysterie se zcela vymkla jakékoliv soudnosti a racionalitě tak, že kdyby to všechno viděl pan Bilak, zblednul by závidí, co všechno propaganda dokáže.

Jedním z témat, jež byl hodnocen polistopadový vývoj byla životní úroveň. Obecně nás přesvědčovali, jak vládní činitelé tyk i média, že si žijeme lépe. Toto zavádějící hodnocení je naprosto scestné. Problém totiž stojí tak, že je třeba se zeptat, kdo si žije lépe. Současně ale musíme říci, jaké veličiny srovnáváme. My, dříve narození, víme, že se nám za 40 let socialismu každých 10 let životní standart výrazně zvyšoval. Mají na mysli dnešní ideologové srovnání dneška se stavem z roku 1989? To snad ne! To chtějí říci, že za těch 30 let jsme s bídou dosáhli toho, co tady bylo na konci 80 let. Přitom je třeba mít na vědomí, že k udržení životní úrovně se stát musel zadlužit horentní částkou kolem 2 bilionu korun. Vedle toho se stále více zadlužují občané a jejich dluh již předlužuje 1,5 bilionů korun.

Kdo si tedy žije dobře? Jistě ti, kdo získali restituce nebo přišli k majetku, který vytvořil socialismus a polistopadové vlády je nechaly rozkrást. Jisté je to i několik těch, kdož měli to štěstí a vyšel jim privatizační záměr a doložili k tomu svůj um a píli. Pak je tu ještě střední třída, to jsou ti kdož vydělávají víc než činí průměrná mzda, to je asi 30 % občanů. Přitom jak se neustále rozevírají nůžky mezi těmi bohatými a průměrnými občany, je třeba vzít v úvahu náklady na základní životní potřeby, zejména bydlení.

Relativně dobře jsou na tom ti, kdož mají z časů minulých vlastní domek, družstevní byt či byt v osobním vlastnictví. Pro tuto skupinu obyvatel jsou náklady na bydlení únosné. Naopak se těžce žije těm, kdož bydlí v nájmu. Není výjimkou, když u důchodců jde jeden celý důchod na bydlení. Jak trpké životní situace tito lidé zažívají, v případě nemoci nebo úmrtí partnera, vědí jen ti, kdo tím prošli. Přitom víme, že starší lidé umí být skromní a vyjít i s málem. Je tu ještě příspěvek na bydlení, ale to je jen lhaní do vlastní kapsy, protože čím stát přispěje, to prostřednictvím nájemníků skončí v kapsách majitelů realit.

Snad nejpostiženější skupinou jsou mladí lidé, kteří chtějí založit rodinu a nemají možnost zdědit po rodičích nebo prarodičích vlastní bydlení. V případě, že se rozhodnou pro nájemní byt, musí od počátku počítat náklady tak, že si podle toho musí nastavit životní standart. Zajistit vybavení bytu a uvážit, jak velkou rodinu založí, když s každým dalším členem rodiny se náklady výrazně zvyšují. Vysoké náklady na bydlení je tlačí k úvahám pořídit si vlastní bydlení na hypotéku. Pro ty s nadprůměrnými příjmy to takový problém není, ve složité situaci jsou však ti s průměrnými příjmy. Buď na hypotéku vůbec nedosáhnou, nebo pak 30 let žijí ve stresu pro případ ztráty zaměstnání, nemoci či narození dítěte.

Z informací developerům víme, že za této situace rostou požadavky na menší byty, zejména dvoupokojové, protože mladí lidé si větší byt dovolit nemohou.

O tom, že socialistický stát dával mladým manželům třípokojový byt a k tomu 50 tisíc novomanželské půjčky s minimálním úrokem na vybavení bytu, si mohou nechat jen zdát.

Důsledky současné bytové politiky jsou zničující. Jako národ jsme začali vymírat, protože mít děti je luxus. Ještě smutnější je to, že si to mnohdy nedovedeme přiznat. To co tady provedly polistopadové garnitury v bytové politice, je důkaz naprosté neschopnosti těchto lidí, cokoliv koncepčně řídit.

Ano, někteří si žijí dobře a developéři vydělávají na prodeji luxusních bytů. Průměrný člověk se dostává do stále složitější životní situace.

Aktuální informace ze Zastupitelstva města Havířova dne 27.4.2020

Z důvodu bezpečnostních opatření v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 probíhalo zastupitelstvo v nezvyklém prostředí. V jednacím sále KD Radost musely být dodrženy podmínky stanovené Ministerstvem vnitra – v sále mohlo být nejvýše 50 osob, mezi nimi musely být dodrženy dvoumetrové rozestupy a museli mít chráněna ústa a nos rouškou. Občané pak mohli sledovat průběh jednání v přímém přenosu na obrazovkách v přízemí KD Radost. Při dodržení stejných bezpečnostních podmínek se jich však do malého prostoru mohlo vejít jen 16.

Na začátku jednání jsme uctili minutou ticha památku na zesnulou Evu Radovou (ČSSD) bývalou členku Rady města Havířova.

O tom, jak stávající koalice Hnutí ANO, ČSSD, KDU-ČSL a Hnutí pro Havířov je neochotná, až přehlíživá, naslouchat názorům a námětům jiných, jsme se přesvědčili již při schvalování programu jednání, kdy Piráti s podporou ostatních opozičních klubů včetně KSČM, předložili požadavek na zařazení do programu ještě dvou bodů. V jednom navrhovali dovolení 11 člena kontrolního výboru a **ve druhém, aby jednání zastupitelstva byly zveřejňovány živým vysíláním (on-line) na internetových stránkách města. Oba návrhy, díky neochotě koalice, do programu zařazené nebyly.**

U většiny bodů jsme neměli problém s jejich schválením. V jednom z úvodních bodů, který se týkal převodů nemovitostí mezi městem a Moravskoslezským krajem, kdy městu má být převeden zchátralý objekt bývalé tržnice v Šumbarku, určený k demolici, se zastupitelka SPD Darja Škutová Tomaniecová dotázala, kolik demolice bude stát, ji nikdo z vedení města neodpověděl. A primátor města nikoho z náměstků nevyzval k odpovědi a ihned ukončil rozpravu k tomuto bodu. Každý zastupitel by měl dostávat potřebné informace, aby mohl odpovědně svým hlasováním rozhodovat podle složeného slibu na začátku funkčního období. RMH předkládá materiály, ke kterým neví ani podstatné informace, a pokud nejsou přítomní zpracovatelé, většinou vedoucí odborů magistrátu, nedovede reagovat na vznesené dotazy.

U bodu, který se týkal zvýšení základního kapitálu pro společnost CEVYKO a.s., která by měla vybudovat linku na třídění komunálního odpadu, vystoupil náš zastupitel Eduard Heczko: „My jsme už při založení této společnosti na 10. jednání zastupitelstva měli připomínky a zdrželi jsme se hlasování z důvodu, že akcionářem je i společnost ASOMPO z Novojičínska, která k nám bude dovážet odpad z tohoto regionu. Navíc do společnosti nevstoupily Karviná, jako druhý největší producent komunálního odpadu z našeho okresu a společnost DEPOS, která provozuje skládku komunálního odpadu a jsme jejím spoluvlastníkem. Dále se nám nelíbilo, že město má jen 35% akcií a může být na Valné hromadě přehlasováno ostatními akcionáři. Proto se i nyní zdržíme hlasování“. K tomu vystoupil náměstek pro ekonomiku a správu majetku Ondřej Baránek (ANO), který pouze stroze poděkoval za sdělení informace.

Dále jsme měli připomínku k návrhu na zástupce v Dozorčí radě ČSAD Havířov. **Opět vystoupil Eduard Heczko**, který uvedl, že o navrženém Henryku Szyckovi není v důvodové zprávě nic bližšího uvedeno, kdo jej nominoval a zda má předpoklady pro výkon této odpovědné funkce. Pouze jeho jméno. Slušností by bylo, kdyby se navrhovaný přišel na zastupitelstvo představit. Tímto způsobem vedení města jen demonstruje svou koaliční sílu a znevažuje opoziční zastupitele. Proto tento návrh do DR ČSAD nemůžeme podpořit. Na to reagoval pan Pavel Rapant (ČSSD) že pan Henryk Szycka je členem ČSSD, bývalým členem bytové komise Rady města a momentálně členem Občanské komise č. 8 Havířov - Město. Co k tomu dodat? No přece jen další, placená „trafika“.

V programu byl i přímý podnět člena kontrolního výboru zastupitelstva Ing. Karla Žáka (KSČM), kterým požádal o prověření důvodu odvolání pana Martina Rédra (Piráti) z funkce předsedy Kontrolního výboru. Rada města zastupitelstvu doporučila tento požadavek vzít pouze na vědomí. Na to zareagoval opět **Eduard Heczko**, že vzít to jen na vědomí je nedostatečné a předložil návrh na doplnění usnesení, kterým by zastupitelstvo schválilo vytvoření komise pro toto šetření. Ta by byla složena ze zástupců všech politických subjektů v zastupitelstvu, mimo členy Rady města a členy kontrolního výboru, sešla by se po pomnutí všech opatření přijatých k zamezení šíření epidemie a předložila výsledek šetření na nejbližším zastupitelstvu. Tento náš návrh nebyl schválen, pro hlasovalo jen 14 přítomných opozičních zastupitelů. Mašinérie současné koalice opět zafungovala.

Poslední projednávaný bod byl pro všechny překvapením, protože na nás čekal až na stole. Předkladatelem byl primátor. Jednalo se o odvolání z funkce předsedy kontrolního výboru pana Jakuba Chlopečkého (ANO) a volbu nového předsedy kontrolního výboru. Pan primátor, asi sám, na tuto funkci nominoval 5 zastupitelů z KSČM, 3 z Pirátů, 1 zastupitele z SPD a 1 zastupitele z ODS, a to bez jejich vědomí. Všechny 10 nominovaných však tuto kandidaturu veřejně odmítlo, proto se tento návrh stal nehlasovatelný a nakonec byl tento návrh pana primátora stažen z programu.

Interpelace byly tentokrát bez účasti občanů. Interpelovali pouze zastupitelé. K zajímavým patřil především návrh Darji Škutové Tomaniecové (SPD), navrhla mimořádnou dotaci pro Klub karate Budo Havířov, kterému na minulém zastupitelstvu byla výrazně snížena dotace na základě nepravdivých a zkreslujících informací. V této souvislosti připomněla i střet zájmu pana primátora, kdy jeho manželka vede druhý, konkurenční klub karate v Havířově. Tento návrh samozřejmě, mimo opozici, nikdo z koalice nepodpořil

KSČM, ale i ostatním opozičním zastupitelům, se už dlouhodobě nelíbí vedení města, které hraničí až s arogancí a má představu, že zastupitelé mají pouze mačkat hlasovací tlačítka, na nic se neptat, nic nerozporovat, nedejbože kritizovat. Předkládané materiály a důvodové zprávy jsou mnohdy neúplné, povrchní, tudíž si zastupitelé musí hrát na internetové detektivy, aby se něco bližšího o projednávaných problémech dozvěděli. Také se nám nelíbí, že vedení města, již poněkolkáté, projednávané materiály nechává až na poslední chvíli v den jednání zastupitelstva, takže je zastupitelé objevují až na stole. V minulosti bylo dobrým zvykem, že před zastupitelstvem v dostatečném předstihu se scházel tzv. kulatý stůl, kde přítomní zástupci všech politických klubů v zastupitelstvu byli vedením města mimo jiné také informováni o důležitých a neodkladných materiálech, které budou předloženy na stůl v den konání zastupitelstva. To ale pan primátor již od konce loňského roku nesvolává, údajně pro nezáměr některých opozičních klubů. Nás se to samozřejmě netýkalo.

Markéta Fikáčková, zastupitelka

Eduard Heczko, předseda KZ za KSČM

Osvobození Československa

Osvobození Československa z fašistické okupace bylo velmi složitým procesem po stránce politické i vojenské. Bylo nedílnou součástí 2. světové války a celosvětového boje národů proti fašismu. Konečnou porážku nacistických okupantů dovršila až Rudá armáda.

Na volání Prahy o pomoc rozhodla zahájit pražskou operaci o den dříve, již 6. května 1945. V časných ranních hodinách 9. května přijížděly do Prahy ze severozápadu a krátce na to ze severovýchodu jednotky 4. a 3. gardové tankové armády 1. ukrajinského frontu pod velením Ivana Stěpanoviče Koněva.

Při cestě do středu města překonávaly nacistický odpor na různých místech, např. u Pražského mostu, u dejvického nádraží i na Klárově. Zde byl německými děly zničen první legendární sovětský tank a zabit jeho velitel poručík Ivan Gončarenko. Jeho oběť i dalších 692 vojáků, padlých přímo při osvobozování Prahy a 11 265 v pražské operaci symbolizoval pak také památník na Smíchově. Výrazem pokleslých poměrů po listopadu 1989 bylo pomalování a posléze odstranění smíchovského tanku s cílem vymýt z paměti národa pravdu o osvobození. Pražské operace se zúčastnila i 2. polská armáda pod velením legendárního hrdiny polského lidu divizního generála Karola Świerczewského.

Osvobození západních Čech se zúčastnila americká armáda. Již od 21. dubna 1945 zde postupovaly jednotky její 3. armády pod velením generála G. Pattona a 6. května dosáhly Plzně. Podle ujednání se sovětským velením dodržovaly hranici Plzeň - Karlovy Vary - České Budějovice.

9. května 1945 Praha a s ní celé Československo svobodně vydechly. Nadšení a vděčnost všech Čechů a Slováků neznaly v tom památném roce 1945 mezí. Po šesti letech fašistické okupace, po šesti letech zvůle a bezpráví, byla jejich země konečně svobodná. **A za tento nejcennější poklad vděčila hrdinné Rudé armádě.**

„Přišli včas jak legendární vojska z dávných kronik. Zvítězili!“

Vítězslav Nezval

Tomas Candulas

člen MěV KSČM Havířov

Jak to bylo se střelbou do dělníků za první republiky?

Orlová (4. dubna 1925). Při stávce ostravských horníků, hutníků a lučebníků byli zastřeleni dva dělníci a pět bylo těžce zraněno.

Období našeho novodobého samostatného státu – první republiky, bylo dobou velkých sociálních bojů. Již první světová válka rozdělila společnost a udělala z mnohých velmi bohaté a z druhých úplně chudáky, po roce 1918 se pak tyto rozpory stupňovaly a výsledkem byl střet zájmů velkého kapitálu a zájmů pracujícího lidu.

Avantgardou těchto střetů bylo zejména hornické dělnictvo, které jako první poznalo, kam vedl tehdejší bezohledný systém. Uvedme pro představu údaj z roku 1924, který informuje o tom, že během prvních čtyř měsíců tohoto roku zemřelo při práci 38 horníků. Jejich mzdy byly nízké a nezaměstnanost, zejména po vypuknutí Velké

hospodářské krize, byla obrovská. S odbory se zpravidla nevyjednávalo, dělníkům bylo často oznámeno snížení mzdy až o 20 % a v případě jejich nesouhlasu byli okamžitě propuštěni z práce. Na podporu v nezaměstnanosti pak velká část z nich neměla nárok. Jednou z velkých a organizovaných demonstrací byla tzv. Duchcovská stávka (1931), při které byli zastřeleni čtyři horníci, a mnoho dalších bylo zraněno.

V týdeníku 5plus2 (15. září 2017) jsme se v článku „Tatíček Masaryk v nemilosti“ mohli dočíst, že četníci v Duchcově museli „zasáhnout proti běsnícímu davu bez dnešní moderní výstroje“, což je nesmysl a zbožné přání autora textu. Dělnictvo bylo vždy neozbrojené a ani vyšetřování neuvádí, že by došlo k protizákonnému jednání z jejich strany. Na některých demonstracích navíc většinu zastřelených, zraněných a zmrzačených tvořily ženy. Největší odpovědnost za opakující se přehmaty četnictva na začátku 30. let měl ministr vnitra Juraj Slávik, který byl poslancem Antonínem Zápotockým několikrát usvědčen ze lži. Když obhajoval incident v Košútech uváděl například, že dělníci měli kulomet a připravovali „revoluci“. Prezident Masaryk se k této události nechtěl příliš vyjadřovat, od ministra vnitra Slávika však požadoval vysvětlení.

Protože v médiích neustále dochází k překrucování historie a v letošním jubilejním roce tomu nebude jinak, na internetu můžete najít přehled akcí čs. četnictva, policie a vojska, jež v letech 1919–1935 použilo zbraní proti stávkujícím. Skutečná čísla jsou však o něco vyšší, neboť někteří zemřeli na utrpení zranění a v pramenech tuto informaci nelze dohledat.

1. dubna 1922 stříleli v obci Hrušové četníci do stávkujících. 19 osob bylo zraněno

10. února 1925 byl v Praze po skončení protidrahotní demonstrace uspořádán demonstrační průvod přes Václavské náměstí. Proti demonstrujícím byla vyslána policie, která střílela a šest demonstrantů těžce a mnoho lehce zranila

4. února 1931 byli při hladovém pochodu nezaměstnaných do Duchcova zabiti 4 horníci a další 4 těžce zraněni

25. listopadu 1931 bylo při hladovém pochodu nezaměstnaných do Frývaldova četníky zastřeleno 8 demonstrantů, mezi nimi 14leté děvče, které šlo náhodou po ulici, a přes 30 dělníků bylo těžce zraněno

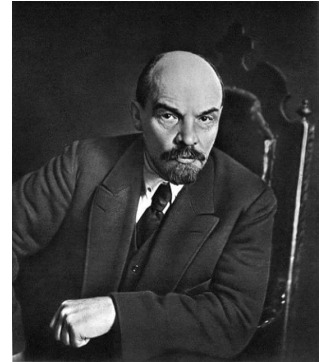
31. března 1932 byl při stávce v Horní Suché na Těšínsku četníky zastřelen jeden horník, dva těžce a několik dalších lehce zraněno

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/lidska-prava-v-kapitalismu-let-1918-az-1938/>

150 let od narození jednoho z největších génů novodobých dějin lidstva

Vladimír Iljič Lenin (22. 4. 1870 - 21. 1. 1924)

Vlastním jménem Uljanov. Tvůrce marxismu v epoše imperialismu, proletářských a národně osvobozeneckých revolucí a výstavby socialismu. Vedoucí činitel ruského a mezinárodního dělnického hnutí, zakladatel Sociálně demokratické dělnické strany Ruska (SDDSR, pozdější Komunistické strany Sovětského svazu), sovětského státu a organizátor světového komunistického hnutí.

Pokroková výchova v rodině, četba revolučně demokratické literatury, otřesné příklady utrpení prostého lidu i osud staršího bratra Alexandra, popraveného za pokus o atentát na cara, formovaly Leninův revoluční světový názor. Již jako student práv byl za účast v revolučním povstání studentů v Kazani v roce 1887 poslán do vyhnanství; studium potom dokončil externě na univerzitě v Petrohradě (1891). Po čtyřletém pobytu v Samaře, kde intenzivně studoval a propagoval marxismus, v roce 1895 odešel do Petrohradu, kde založil Svaz boje za osvobození dělnické třídy. Koncem roku byl za revoluční činnost zatčen a v roce 1897 poslán do vyhnanství na Sibiř.

V roce 1900 odešel do emigrace v západní Evropě, kde inicioval založení celo-ruského marxistického časopisu *Jiskra*, který sehrál rozhodující úlohu v semknutí ruských marxistů a v přípravě II. sjezdu SDDSR, na němž bylo v roce 1903 vytvořeno bolševické křídlo, organizačně samostatné od r. 1912. Zásady bolševické strany rozpracoval Lenin v dílech *Co dělat* (1902) a *Krok vpřed, dva kroky vzad* (1904).

V listopadu 1905 se vrátil z emigrace do Petrohradu, kde pracoval ilegálně. V knize *Dvě taktiky sociální demokracie v demokratické revoluci* vypracoval taktické zásady marxistické strany, především teorii přerůstání demokratické revoluce v socialistickou. Po porážce revoluce a nástupu stolypinské reakce v prosinci 1907 Lenin opět emigroval. V r. 1909 vyšla jeho práce *Materialismus a empiriokriticismus*, v níž podrobil zdrcující kritice buržoazní filozofické směry a dále rozvinul filozofii marxismu. V předvečer 1. světové války založil bolševický deník *Pravda*. Po vypuknutí války odhaloval její imperialistickou podstatu a vytyčil heslo její přeměny ve válku občanskou. 1916 napsal jedno z nejvýznamnějších děl marxismu-leninismu *Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu*.

V době svržení carismu v Rusku v únorové revoluci 1917 pobýval Lenin ve Švýcarsku. Po příjezdu do Petrohradu v *Dubnových tezích* narýsoval plán pokojného přerůstání buržoazně demokratické revoluce v socialistickou. V červenci byl nucen se uchýlit do ilegality, kde napsal *Stát a revoluci*.

6. listopadu 1917 se Lenin dostavil do petrohradského štábu revoluce v paláci Smolný a ujal se vedení povstání. Povstání **7. listopadu 1917** zvítězilo a vešlo do dějin jako **Velká říjnová socialistická revoluce**.

8. listopadu 1917 byl Lenin zvolen předsedou rady lidových komisařů. Řídil boj pracujících sovětského Ruska proti vnitřní kontrarevoluci a zahraniční intervenci, určoval směr sovětské zahraniční politiky, vypracoval plán výstavby socialismu založený na industrializaci, kolektivizaci zemědělství a kulturní revoluci a rozhodujícím podílem přispěl k založení Komunistické (III.) internacionály (1919). V srpnu 1918 byl těžce raněn eserskou teroristkou, v r. 1922 vážně onemocněl a 21. 1. 1924 zemřel v Gorkých u Moskvy.

Lenin ubránil marxismus před útoky nepřátel, zobecnil nejnovější vědecké objevy a novou zkušenost třídních bojů a povznesl marxistickou teorii na kvalitativně nový stupeň rozvoje.

Čest jeho památce!

Tomas Candulas, člen MěV. KSČM Havířov
zdroj: kl.dialog.cz

Historický revizionismus a 2. světová válka

Odkaz národně osvobozenického boje Čechů a Slováků, který vyvrcholil před 75 lety, vyžaduje v současnosti boj proti falzifikaci dějin 2. světové války. Překrucování těchto dějin zapadá do soukolí mašinérie historického revizionismu, který tvoří nedílnou součást soudobého antikomunismu. V nejobecnější poloze je falzifikace dějin 2. světové války založena na eliminaci úlohy Rudé armády a Sovětského svazu v 2. světové válce, na eliminaci partyzánského a komunistického odboje a na umocnění významu role USA a Velké Británie. Tato nejobecnější poloha se pak promítá do konkrétních historických událostí. Někteří buržoazní historikové vytvářejí dokonce nový obraz 2. světové války jak např. upozorňuje ruská historička Natálie Naročnická:

„Při vzpomínkách na Velkou vlasteneckou válku se v posledních letech stávají téměř běžnými tvrzení, z nichž vyplývá, že tuto válku jakoby zavinil SSSR, a jeho vítězství by proto mělo být chápáno spíše jako porážka.“

Rovněž neúčast nejvyšších představitelů EU a USA na oslavách 70. výročí vítězství nad fašismem v Moskvě zapadá do nového obrazu 2. světové války. Nejinak tomu bude i letos. Proč by měli oslavovat v Moskvě „dobyvačnou roli“ Rudé armády?

Falzifikace dějin 2. světové války začíná již falzifikaci skutečného smyslu sovětsko - německého paktu o neútočení z 23. 8. 1939 (tzv. pakt Ribbentrop - Molotov). Různí „experti“ na dějiny 2. světové války považují sovětsko - německý pakt za lstivý manévr Stalina a zcela opomíjejí, že šlo o vyústění předešlého vývoje. Nezmiňují se o politice kolektivní bezpečnosti, kterou ve třicátých letech prosazoval SSSR a která se nerozvinula zásluhou Francie a Velké Británie. Nezmiňují se o britsko - německé sondě z léta 1939, jež měla vyústit v pakt o neútočení mezi Německem a Velkou Británií. Nezmiňují se o neautoritativní vojenské misi Velké Británie a Francie v SSSR v létě 1939. Nezmiňují se o tom, že za této situace SSSR, jenž nutně potřeboval získat ještě nějaký čas na přezbrojení své armády, oddálil uzavřením tohoto paktu napadení svého území. Tito rádoby historici přehlíží vzpomínky pamětníků, mezi něž bezpochyby patří Alexandr Jakovlev, který v souvislosti s danou problematikou uvádí:

„Nyní již je známo, že anglická vláda zároveň tajně vyjednávala s Hitlerem a navrhovala mu uzavření paktu o neútočení a dohody o uzavření sfér vlivu. Tehdejší vláda Anglie, podlézající Hitlerovi, nenavrhovala mu nic většího ani menšího než rozdělit si... území Číny a Sovětského svazu... Sovětská vláda, která při neplodných jednáních s Francií a Anglií o společné činnosti proti agresorovi vyčerpala všechny možnosti, byla nucena přistoupit na uzavření Německem navrženého paktu o neútočení. Ale dohoda zbavila imperialistické mocnosti možnosti vytvořit jednotnou protisovětskou frontu a dávala SSSR výhodu času, tak nezbytného pro upevnění obrany.“

V souvislosti s eliminací vlivu Rudé armády a SSSR ve 2. světové válce je zveličována pomoc Velké Británie a USA bojujícímu Sovětskému svazu. Např. historik D. F. Fleming, hodnotí americkou pomoc SSSR takto:

„Od počátku americké pomoci až do 31. května 1945 bylo do Ruska posláno 2600 lodí s 15234791 tun materiálu. Nejdůležitější byla pomoc při zajištění ruské dopravy. Dodali jsme asi 427000 ks nákladních aut, 13000 ks terénních vozů a 35000 ks motocyklů. Americké džípy jezdily na všech ruských frontách. Železničnímu parku jsme poskytli téměř 2000 ks lokomotiv a 110 000 ks vagonů, všechny upravené pro ruské tratě. Šlo tam dále za miliardu dolarů strojů, 2670000 tun naftových výrobků a 2478000 tun potravin, které většinou spotřebovala armáda. Byly poslány 4 miliony párů vojenských bot a mnohé jiné věci...“

Tyto vybrané údaje mají vytvořit představu, že nebyť americké pomoci, nebyl by SSSR schopen na východní frontě vůbec bojovat. Účelově je proto zamlčena skutečnost, že veškerá zahraniční pomoc Sovětskému svazu během války činila od 5 do 12% potřeb a že tedy 88 - 95% potřeb pokryl Sovětský svaz z vlastních zdrojů.

Eliminace úlohy Rudé armády v závěru 2. světové války je patrná rovněž v souvislosti s osvobozováním Prahy, kdy je protagonisty historického revizionismu popírána osvoboditelská role Rudé armády, neboť prý se Praha osvobodila sama před příjezdem Rudé armády do

města. Toto tvrzení probouzí fašizující tendence, v nichž jsou oslavováni bojovníci proti Rudé armádě. Živým příkladem je nedávné rozhodnutí zastupitelstva městské části Praha - Řeporyje postavit válečným zločincům - Vlasovcům pomník! Do tohoto rámce zapadá i ocenění Stepana Bandery titulem Hrdina Ukrajiny (22. 1. 2010) bývalým ukrajinským prezidentem V. Juščenkem. Toto ocenění se stalo jakousi symbolickou přehrou fašistického převratu na Ukrajině v roce 2014, připraveného s podporou představitelů EU a nejvyšších vládnoucích kruhů USA. Zatímco Rudé armádě byla vládnoucími kruhy pučistů v Kyjevě přisouzena role agresora, fašista Bandera se stává morální autoritou.

Čím více je eliminována úloha Rudé armády v dějinách 2. světové války, o to více je zveličována úloha armád Velké Británie a USA. Někteří operaci Overlord (vyložení angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii), považují za přelom ve 2. světové válce. Není pak divu že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce 2. světové války v ČR. Vzpomenou si letos řečníci na oslavách v Plzni datum 25. duben 1945? Den kdy byl uskutečněn jeden z největších angloamerických náletů na plzeňskou škodovku, kde 70% závodu bylo zničeno? Silně o tom pochybuji, jelikož tato akce byla motivována politickými zájmy především USA, jejíchž cílem bylo podlomit hospodářství nově se rodícího Československa, jehož politický vývoj se ubíral jiným směrem, než si představitelé USA přáli... Ve světle faktů jsou pak megalomanské oslavy adorace US army v Plzni spíše výsměchem obyčejným lidem a zabitým, než skutečná pocta osvoboditelům.

Komunistický odboj je vůbec odsunut na vedlejší kolej. Historici poplatní současnému režimu zcela opomíjejí akci Gitter (Mříže), na jejímž základě byli pozatýkáni významní funkcionáři komunistické strany ihned po okupaci Čech a Moravy v březnu 1939. Nezmiňují aktivní odpor proti okupantům jež uplatňovala komunistická strana během okupace ani promyšlené budování ilegální organizační sítě, která ji umožnila kontinuální činnost po celou dobu okupace. Zmiňují většinou II. ilegální ústřední výbor. Přitom se během okupace v činnosti vystřídaly čtyři. Oběti z řad komunistického odboje bylo cca. 25000 padlých komunistů. Zamlčuje se protifašistická činnost Eduarda Urxe, Julia Fučíka, Jana Ziky, Marušky Kudeřkové nebo Otakara Jaroše, prvního zahraničního bojovníka, který byl poctěn in memoriam vyznamenáním Hrdina SSSR. Z ilegálních tiskovin připomínají většinou V Boj a Český kurýr zatímco komunistické Rudé právo je zamlčováno.

K aktivním spolupracovníkům protagonistů historického revizionismu patří bezesporu sudetští Němci a jejich pokračovatele. Pro ně dějiny 2. světové války začínají až rokem 1945, a tak donekonečna omílají svou „pravdu“ o vyhnání sudetských Němců z českého pohraničí. Záměrně však zamlčují, že to byli právě sudetští Němci, kteří vyhnali české obyvatele z českého pohraničí v r. 1938 po podpisu zrádné mnichovské dohody. Historický revizionismus sudetských Němců ostudně podpořil Nejvyšší správní soud v Brně, který v roce 70. výročí osvobození rozhodl o registraci Sudetoněmeckého sdružení v ČR. Tato registrace je zneuctěním památek všech bojovníků proti fašismu.

Falzifikaci dějin 2. světové války se nám apologové kapitalismu snaží zakrýt skutečné příčiny vzniku této války, jež se zrodila v konkrétních historických podmínkách z ekonomických kořenů a politických cílů kapitalismu. Někteří rádoby historici se nám snaží zakrýt spojitost mezi kapitalismem a fašismem a přesvědčují nás o rovnosti fašismu a komunismu. Za skandální proto považuji usnesení EP ze září loňského roku o takzvaném Zachování evropské paměti, kde byl komunismus a nacismus postaven na stejnou úroveň, a de facto tímto způsobem posvětilo to, co se děje např. v Polsku, na Ukrajině a odpovídá oné generální snaze o překrucování historie...

Tomas Candulas, člen MěV KSČM Havířov

zdroje: Rusko a jeho místo ve světě (Ottovo nakladatelství 2006)

A. Jakovlev - Cíl života (Naše vojsko, Praha 1978)

J. Kuklík a J. Kocian - Nejnovější dějiny (Dějepis pro 9. ročník základní školy)

75. VÝROČÍ OSTRAVSKÉ OPERACE

Prof. Ing. Bohumil SVOBODA DrSc. Člen asociace Vojáci proti válce

Úvodem

Před 75. léty 10. března 1945 byla zahájena nejtěžší a nejkrvavější bitva za osvobození tehdejšího Československa, probíhající převážně na jeho území.

Zahájení bojů o Ostravsko

Počátkem roku 1945 pověřil Stalin generála Petrova a jeho 4. Ukrajinský front o síle 255 tisíc mužů útokem na Ostravsko, nacházející se v rovinatém terénu mezi pohořím Beskyd a Jeseníků. Z jihovýchodu měl do protektorátu proniknout 2. Ukrajinský front, pod velením maršála Malinovského.

10. března 1945 zahájil 4. Ukrajinský front ofenzivu z Polska směrem na Český Těšín. Němci ale před dělostřeleckou přípravou opustili takticky přední obrannou linii, zakopali se na druhé a zuřivě se bránili. Sovětům v útoku navíc bránilo velmi nepříznivé počasí, které takřka znemožnilo využití letectva na podporu tankových vojsk a pěchoty. Sověti neměli potřebnou živou sílu, ani tanky, dělostřelectvo a letadla, protože hlavní jejich síly byly soustředěny na Berlín. Postup byl pomalý a 17. března se zastavil úplně. Nutně docházelo přeskupování vojsk. Němci měli důkladně vybudovaných pět obranných linií sahajících až do hloubky 50 km, s kvalitními železobetonovými pevnostmi, které jim byly postoupeny Československem po mnichovské zradě. Tisíce zajatců a obyvatel okupovaných území budovalo další opevnění, zákopy a protitankové příkopy v několika řadách, kladlo desetitisíce min a natahovalo kilometry ostnatého drátu. Většina obcí se opevňovala s využitím členitého terénu. Mezi domy Němci umísťovaly tanky, protitanková děla a pěšáky vyzbrojenými pancéřovými pěstmi. Nejodolnějšími prvky obrany Němců byly železobetonové pevnosti ze třicátých let. Tvořily ucelenou linii desítek kilometrů od Bohumína až po západ Opavy.

155 tisíc zuřivě se bránících Němců pod velením generála Nehriga a téměř milionová armáda pod generálem Schörnerem, velitelem střední skupiny vojsk, která se chtěla později dostat přes Prahu do zajetí Američanů v Plzni, měly za úkol udržet Slezsko a severní Moravu před proniknutím Rudé armády na střední Moravu k Olomouci.

Obranná linie zahrnovala 1500 děl, minometů, 300 tanků, samohybných děl a 120 letadel. Němci soustředili hlavní síly na přístupech k Ostravě. Tři divize nechalo na ostrahu Polských hraničních přechodů. Sověti neměli dostatek sil na překonání do velké hloubky členěné fašistické obrany a čekaly je velmi těžké krvavé boje.

15. března od severu začal útočit nově postavený 1. Ukrajinský front, maršála Koněva. Probíhaly velmi těžké, několik týdnů trvající boje o město Ratiboř, které bylo zcela zničeno. Sověti museli likvidovat fašisty dům po domu. Nemohli si dovolit postupovat vpřed s nepřítelem v zádech. Proražení německých pozic na sousedních úsecích přimělo generála Petrova změnit plán postupu útoku na Ostravsko. Po odražení útoku na Těšín se rozhodl pro obchvat. Hlavní útok připravoval ze severovýchodu od obce Žory směrem na Wodzislaw Slaski a Opavu. Před Opavou se vojska měla otočit a od západu pokračovat k Ostravě. Pro tento směr vytýčil Petrov 38. Armádu. První gardová armáda generála Grečka měla za úkol pokračovat od východu na Těšín a Ostravu.

Významnou úlohu sehrála gardová armáda generála Gastiloviče, postupující údolím Váhu od Liptovského Mikuláše, a vážala na sebe značnou sílu Němců. V lokalitě působily i Československé jednotky generála Svobody. Bylo rozhodnuto o přesunutí jeho 1. Tankové brigády a 1. Smíšené letecké divize k posílení úderu na Ostravu. Jednomu stíhacímu pluku velel František Fajtl, který na vlastní žádost přešel z Anglie do Svobodovi armády.

Boje o Ostravu

22. března byl zahájen útok na Ostravu. Generál Petrov se rozhodl zaútočit klamným úderem 38. Armády na Těšínsku, kam Němci okamžitě přesunuli část svých vojsk západně od Ostravy a oslabili své pozice bránící Rudé armádě v útoku z obchvatu. Sovětům se podařilo prolomit severní pás opevnění, ale zuřivá obrana nacistů nedovolovala rychlejší postup.

Stalin nebyl spokojen s pomalým vývojem a nařídil

26. března odvelet generála Petrova z funkce velitele 4. Ukrajinského frontu a nahradil jej generálem Jeremenkem. Mezi tím se sváděly na celé frontě kruté boje. Němci se sice pokoušeli o protiútoky, ale ty byly Sovětskou armádou likvidovány, zpravidla velmi brzy. Svazky Rudé armády spolu československými tankisty dobyli Žory a pokračovaly v dalších bojích k Wozislavi, kde se zastavili na obranném pásmu před hranicí s Československem.

Generál Jeremenko požadoval posílení frontu o nejméně 20 tisíc vojáků a dostatek tanků. Nakonec dostal pod své velení Šedesátou armádu a 31. tankový sbor, čímž posílil svoje tankové síly na úroveň Němců. Proti sobě tak stálo 300 tanků na každé straně. Děla a gardové raketomety 4. Ukrajinského frontu spustili 15. dubna 1945 masivní přípravu útoku na celé linii, dva dny před úderem vojsk maršála Žukova na Berlín. Důvodem tohoto načasování bylo udržet Shornerovu Skupinu armád střed v protektorátu a nedovolit posílení Hitlerovských jednotek bránících Berlín. Nastalo poslední dějství dramatu nazvaného „**Ostravská operace**“.

Přímé boje o Ostravu

21. dubna večer, začaly přímé boje o město Ostravu. Rudoarmějci obsadili nádraží a brzy ráno most přes řeku Opavu na ratibořské ulici. Dopolední dělostřelecká příprava podpořila postup na náměstí republiky. Silný odpor Wehrmachtu na železničním náspu u západního nádraží byl zlomen pozdě odpoledne. Šedesátá armáda zastavila ofenzivu v podvečer 22. dubna. Následující den dobyli Sověti Kylešovice

Následný hlavní úder na Ostravu, vedl obchvatem u Štítiny a trval deset krvavých dnů. Vojska bojovala o každou vesnici a skoro dva dny bojovala o Mokré Lazce. Němci se snažili ukrýt v pevnostech ze třicátých let u Smolkova, ale pět objektů pevnosti bylo ostřelováno jen krátce. Rudá armáda se rozhodla opevněnému vrchu vyhnout a obejít jej přes Hrabyni, která byla zcela zničena. Nikdo v té době netušil, že boje o strategickou vyvýšeninu budou trvat týden s velkými ztrátami na obou stranách. Následný hlavní úder zahájený 26. dubna vedl přes Háj, Velkou Polom, Porubu směrem k Odře. Němci se snažili v noci probít ven. Sovětská pěchota manévr prohlédla a protiútok zastavila. Nejpomaleji postupovala gardová armáda generála Grečka. Za necelé dva měsíce se posunula k Ostravě na nejkratším směru jen o několik kilometrů. Německé pozice v Polsku se dlouho nedařilo pokořit. Jeremenko se proto rozhodl posílit gardovou armádu v části Grečkova pravého křídla. Jeho vojska překročil hranice u Hatě a pokročila přes Dargov = **Darkov!**, Hlučín a Peckovice = **Petřkovice!** k Odře. V cestě jim stály podstatně větší a odolnější pevnosti z třicátých let.

29. dubna byla situace pro Němce bezvýchodná. Kolabovalo zásobování střelivem zbraněmi i proviantem. Prudce klesala morálka vojsk a přibývaly dezerce vojáků. Rudá armáda postupně prostor obkličovala a uzavírala Němcům ústupovou cestu. Schorner však nebyl ochoten kapitulovat a potvrdil rozkazy o ústupu bojem. Místní průmysl pomohl zachránit Hitlerův rozkaz - udržet výrobu co nejdéle provozuschopnou. S postupem času neměli nacisté dost prostředků ani odhodlání vše zničit. Sověti především pojali oblast jako chráněnou zónu pro budoucí rozvoj Československa bez ohledu na vlastní oběti. Proto zde nedocházelo k plošným leteckým náletům ani zničující dělostřelbě. Útočili proto jenom na taktické cíle i za cenu velkých vlastních ztrát na lidských životech. V době, kdy řeka Odra zůstala poslední překážkou na cestě k Ostravě, rozhodl generál Jeremenko o úloze Československých tankistů podplukovníka

Janka. Do města měli vstoupit jako první. Nejvýhodnější se jevil brod u Korýtky ve Výškovicích. 30. dubna tanky pod palbou přebrodily řeku. Městem postupovaly v podstatě bojovým průzkumem přes Vítkovice, Zengrovou a Ruskou ulicí dále do centra. Na tento okamžik čekali Češi, Moravané a Slezané 6. let.

Prvosledové jednotky 38. a první gardové armády překračovaly řeku na pontonech, provizorních mostech, upravenými brody, zbudovaných ženístů, a pokračovaly z levého břehu od Koblova po Hošťálkovice přes Mariánské Hory a Hrušov do dalších čtvrtí bez velkého odporu. Sověti osvobodili většinu Ostravy 30. dubna v den, kdy Hitler spáchal sebevraždu a na Říšském sněmu zavlála rudá vlajka. Sověti postupovali k říšskému mostu přes Ostravici a podél řeky dále na Frýdek Místek ve snaze obklíčit fašistickou 1. Tankovou armádu.

V Německém prostoru ještě zůstávala Orlová, Karviná, Český Těšín Třinec a další menší města. Přesto, že tam kvůli nucenému vystěhování nebylo mnoho Čechů, kolem 3. května vítali Rudou armádu. Ústup Němců se stal závodem, kdo z koho, včetně zoufalé bitvy u Frýdlantu o udržení úzkého ústupového koridoru. Takový byl obraz prvních květnových dnů. Obsazením Ostravy byl dokončen průlom nacistických linií. Žádný obranný val západním směrem již neexistoval.

Závěr a celkový rozsah operace

57 dnů trvajících bojů Ostravské operace skončilo 5. května 1945, před Krnovem, Moravským Berounem, Olomoucí, Novým Jičínem a Frenštátem. Fašistická říše tak přišla o poslední funkční surovinovou, uhelnou, hutní a strojírenskou výrobní základnu. Ukrajinský front v Ostravské operaci útočil na rozloze 15 tisíc kilometrů čtverečních. Fronta byla místy široká přes 170 km a sahala do hloubky přes 100 km. Velká část bojů se odehrála na území v Polském Slezsku. Vojska musela dvakrát překročit řeku Odru, a probít se velmi důmyslnou obrannou linií. Na obou stranách bylo během dvou měsíců zraněno a zabito přes 200 tisíc lidí. *(S Ostravskou osvobozenou operací se vůbec nedá srovnat osvobozené úsilí Americké armády, která při osvobozování západních Čech a Plzeňska podle historických dokumentů ztratila okolo 165 vojáků. To není překlep)*

Nikdy před tím a nikdy potom neprošla naše země tak krvavým a zničujícím střetem jaký se odehrál v průběhu Ostravské operace na severní Moravě a ve Slezsku.

Obtížnost bojů potvrdil, mimo jiné, tehdejší velitel 4. Ukrajinského frontu maršál Jeremenko, který po válce prohlásil: **“Během celé války, se vojska 4. Ukrajinského frontu nesetkala s tak hluboce členěnou a propracovanou obranou jako při bojích o Ostravu.**

Zdroj informací:

1. Hlavním zdrojem informací, ze kterých jsem čerpal, je filmový dokument: **Bitva o Ostravu 1945 Mnichov, Protektorát a osvobozovací boje Ostravské operace.** Poděkovat je třeba tvůrcům dokumentu, především **Jaroslavu KORYTÁŘOVI** za námět, scénář a režii, **Společnosti POLAR televize Ostrava s.r.o. a všem jejím spolupracovníkům**, kteří mimo jiné prokázali odvahu šířit pravdu v době, kdy naši společnost zachvátila nebezpečná rusofobie, překrucování dějin a nechutné štvance proti Rusku, šířené mnohými pravicovými poslanci a zejména našimi hromadnými sdělovacími prostředky
2. Z Buzuluku do Prahy: Generál Ludvík Svoboda.
3. Dějiny vojenského umění. - Vlastní poznámky ze studia na VAAZ.

Poznámka: Tvůrci filmového dokumentu čerpali z rozsáhlých zdrojů, ve kterých se některé údaje mohou různit. Mohu říci, že odchylky jsou v mezích statisticky nevýznamných chyb. Protože ještě žijí pamětníci této operace a jejich přímí potomci, prosím, aby přispěli k jejich upřesnění v komentáři.

PŘEHLED VÝROČÍ A ÚDÁLOSTÍ V MĚSÍCI KVĚTNU

- 1. 5. 1. máj, Svátek práce
- 4. 5.1919 101. výročí úmrtí generála Milana Rastislava Štefánika
- bylo mu 39 let
- 5. 5.1945 vypálena obec Javoříčko, Němci povraždili 38 mužů a chlapců
- 5. 5.1945 začátek Pražského povstání
- 9. 5.1945 osvobozena Praha a Československo
- 10.5.2020 Den matek
- 27.5.1942 atentát na Reinharda Hendricha, zastupujícího říšského protektora
- 28.5.1884 výročí narození prezidenta Edvarda Beneše

**TISKOVÁ KOMISE SE OMLOUVÁ ZA OPOŽDĚNÉ VYDÁNÍ
ZPRAVODAJE Č. 4 A ZÁROVEŇ PŘEJE VŠEM PŘÍZNIVCŮM
PEVNÉ ZDRAVÍ A DOBROU NÁLADU.**

.....
Písemné příspěvky zasílejte na mv.havirov@kscm.cz

Vydává MěV KSČM Havířov – určeno členům KSČM a sympatizujícím občanům
Telefon: 596 436 357, E-mail: mv.havirov@kscm.cz, www.kscmhavirov.cz
uzávěrka příštího čísla 26. 5. 2020 – 6 . číslo vyjde 3. 6. 2020

*** NEPRODEJNÉ***